

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: R. C. D., s.r.o.
IČ:
sídlem
zastoupena advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. JMK 90914/2017, sp. zn. S-JMK 78304/2017/OD/Př,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. JMK 90914/2017, sp. zn. S-JMK 78304/2017/OD/Př, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **7671 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. JMK 90914/2017, sp. zn. S-JMK

78304/2017/OD/Př (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, oddělení sankčních řízení, ze dne 24. 4. 2017, č. j. ODSČ-62533/17-22 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (od účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. se jedná o přestupek) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn., RZ:, v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
3. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti podle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a mající znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, bylo zjištěno na ulici pozemní komunikaci tř. kpt. Jaroše 4 v Brně dne 14. 7. 2015 v 9:26 hod. Za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností.
3. S účastníkem řízení bylo vedeno řízení pro správní delikt dle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., dle kterého se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
4. Žalobkyni je kladeno za vinu, že svým jednáním porušil ust. § 10 odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., podle něhož provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
5. Aby bylo možné uznat účastníka řízení vinným uvedeným správním deliktem, muselo být v řízení bezpečně zjištěno, že účastník jednak je provozovatelem vozidla a jednak porušil ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, v důsledku čehož spáchal správní delikt kladený mu za vinu. Tyto skutečnosti má odvolací orgán na základě podkladů obsažených ve spise a na základě podkladů, které shromáždil žalovaný I. stupně za prokázané.
6. Odvolací žalovaný po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející neshledal rozpor s právními předpisy. Na základě oznámení policie o spáchání přestupku nezjištěnou osobou žalovaný účastníku řízení jakožto provozovateli vozidla v souladu s ust. § 125h odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., zaslal výzvu k úhradě peněžité částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla, přičemž mu k tomu

stanovil lhůtu určenou zákonem. Tato výzva byla řádně v souladu s právními předpisy doručena. Účastník řízení ve lhůtě stanovené výzvou určenou částku neuhradil ani správnímu orgánu nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla. Z toho důvodu byla věc podezření ze spáchání přestupku správním orgánem odložena a současně s účastníkem řízení jako provozovatelem vozidla bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, v jehož rámci vydal žalovaný rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla.

7. K výměře uložené sankce žalovaný uvedl, že na správní delikt dle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., je nutné aplikovat sankci dle ust. § 125f odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb. Dle tohoto ustanovení se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000,- Kč. Dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zák. č. 361/2000 Sb., ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, se za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., uloží pokuta od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč.
8. Prvostupňový žalovaný uložil účastníku řízení pokutu ve výši 1.500,- Kč, tedy na spodní hranici možného zákonného rozpětí. Uloženou sankci považuje odvolací orgán za zcela přiměřenou a odůvodněnou.

III. Žaloba

9. Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí četnými námitkami sdruženými do několika žalobních bodů.
10. Předně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí en bloc, neboť podle jejího názoru jsou obě správní rozhodnutí šablonovitého charakteru bez potřebné individualizace, k čemuž navrhla dokazování analýzou rozhodovací činnosti za posledního půl roku. Napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné z hlediska zdůvodnění výše uložené sankce. Žalobkyně shledává nezákonnost již v uložené pokutě, neboť žalovaný při její výměře zohlednil pouze recidivu žalobkyně, a zcela nepovšimnuta tak zůstala zákonná kritéria vyplývající z § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Již z tohoto důvodu je uložená pokuta nezákonná, neboť žalovaný je povinen užít všech zákonných kritérií.
11. Žalovaný rovněž pochybil v tom, že nijak nepopsal a nezohlednil svou rozhodovací praxi, takže není zřejmé, zda je uložená pokuta s ní v souladu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalovaný uložil pokutu ve výši 1.500,00 Kč, kterou žalovaný považuje za zcela přiměřenou s ohledem na okolnosti případu. Z výroku rozhodnutí prvního stupně přitom vyplývá, že žalovaný uložil pokutu ve výši 2.000,00 Kč. Žalobkyně v tomto rozporu shledává nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Je totiž otázkou, zda by žalovaný považoval za přiměřenou též skutečnou pokutu ve výši 2.000,00 Kč, resp. je zřejmé, že nikoliv, neboť jako přiměřenou posoudil pokutu ve výši 1.500,00 Kč.
12. Dále žalobkyně namítla, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jedná se zejm. o konstatování správního orgánu, že údajné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, kdy tento závěr žalovaný nijak neodůvodnil a ani neprokázal. Stejně tak žalovaný pouze konstatoval, že se jednalo o zastavení, aniž se jakkoliv zabýval definičními znaky zastavení podle § 2 písm. o)

silničního zákona, nebo aniž by alespoň toto ustanovení zmínil ve svém rozhodnutí. K materiální stránce správního deliktu žalobkyně namítla, že se v daném případě nevyskytly okolnosti snižující významně škodlivost údajného deliktu, nicméně prvostupňový orgán se konkrétními okolnostmi daného případu vůbec nezabýval, a jedná se tak o závěr nepřezkoumatelný. Jedná se zejm. o to, na jak dlouhou dobu vozidlo na daném místě prokazatelně zastavilo, zda způsobem, jakým zastavilo, někoho omezovalo nebo ohrožovalo, tedy jakým způsobem stálo, jaká část chodníku zůstala volná, jaký byl provoz apod.

13. Žalobkyně rovněž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se nijak nezabýval tím, zda se žalovaný řádně vypořádal s námitkami žalobkyně uplatněnými v prvním stupni. Žalovaný je přitom k posouzení postupu správního orgánu při vypořádávání námitek účastníka řízení povinen podle § 89 odst. 2 správního řádu.
14. Ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítla vady jeho výroku, který je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Jde zejm. o ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, které obsahuje zákonná kritéria pro výměru pokuty, a nepochybně se tak jedná o ustanovení, podle kterého bylo (resp. mělo být) rozhodováno (toto ustanovení nadto absentuje zcela i v odůvodnění).
15. Dále žalobkyně namítá, že ve výroku je toliko odkaz na § 10 silničního zákona, přitom toto ustanovení obsahuje pět odstavců, kdy každý obsahuje velmi rozdílné povinnosti, a žalobkyně proto zastává názor, že ve výroku by měl být uveden odkaz na konkrétní ustanovení (paragraf a odstavec), které má obsahovat povinnost, jejíž porušení je znakem dané skutkové podstaty.
16. Žalobkyně rovněž namítá, že popis skutku ve výroku neumožňuje subsumpci, neboť skutek je popsán zcela nedostatečně. O skutku lze totiž z výroku zjistit pouze to, že se mělo jednat o neoprávněné zastavení, které mělo být v rozporu s § 53 odst. 2 silničního zákona. Z výroku se však již nepodává, zda řidič žalobcova vozidla zastavil na chodníku či stezce pro chodce, a porušení § 53 odst. 2 silničního zákona tak není možné z výroku jednoznačně dovodit. Z výroku nelze ani dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv právě absence nehody je znakem dané skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu.
17. Žalobkyně namítá též to, že z výroku není zřejmé, kdy a kde mělo k údajnému správnímu deliktu dojít, neboť z výroku vyplývá toliko údaj o čase a místu, kde a kdy se Městská policie Brno o spáchání údajného správního deliktu dozvěděla, což nemusí souhlasit s časem a místem, kdy ke spáchání správního deliktu došlo. Výrok není jasný, srozumitelný a určitý, neboť výrok připouští i takový výklad, že se správní delikt stal jindy a jinde. Hrozí tak zaměnitelnost skutku, neboť skutek samotný není časem a místem spáchání nijak blíže specifikován.
18. Žalobkyně rovněž namítá, že žalovaný překročil svou pravomoc, pokud mu výrokiem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu.

Žalobkyně by totiž jinak mohl pokutu a náklady řízení uhradit i jinak, např. v hotovosti na pokladně úřadu, což vyplývá z § 163 odst. 3 daňového řádu.

19. Nedostatky skutkové a právní kvalifikace, kterými trpí výrok, trpělo i oznámení o zahájení řízení (příkaz). Žalobkyně tak současně namítá též nedostatečné sdělení obvinění, což žalobkyně zkrátilo na jeho právech, neboť jí nebylo podrobně sděleno obvinění proti ní, a žalobkyně se tak nemohla řádně hájit.
20. Žalobkyně také namítla, že prvostupňový orgán postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 silničního zákona, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, a za tyto v rozporu s § 125g odst. 3 téhož zákona neuložil společnou pokutu, při které by zohlednil absorpční zásadu. Tím byl žalobkyně zkrácen na svých právech, neboť tak došlo a ještě dojít může k násobení pokuty a nákladů řízení. Žalobkyně konkrétně označila řízení, kterých se tato námitka týká, a to řízení vedené u prvostupňového orgánu pod sp. zn. ODSČ 32108/16-SOB/V, 5850/ODSC/MMB/0193582/2015 a 5850/ODSC/MMB/0353820/2015. Jako důkaz žalobkyně navrhla a doložila soudu výzvu ke skutku ze dne 8. 7. 2015 a výzvu ke skutku ze dne 9. 3. 2015, a navrhla příp. provedení důkazu správními spisy týkajícími se těchto řízení.
21. Žalobkyně též zdůraznila, že tuto námitku uplatnila již v rámci řízení prvního stupně. V prvostupňovém rozhodnutí se k ní uvádí, že *„poslední pravomocné rozhodnutí ve věci správního deliktu provozovatele vozidla bylo vedeno pod spisovou značkou ODSČ-32108/16-SOB/V, právní moc dne 12. 4. 2016. Věc, která je předmětem tohoto řízení, byla správnímu orgánu předána v měsíci únoru 2017 a až teprve poté, mohlo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zahájeno.“* Podle žalobkyně jde o zjevně nepravdivé tvrzení, neboť z výzvy k projednávanému skutku vyplývá, že správnímu orgánu byla tato věc předána nejpozději dne 29. 9. 2015, kdy byla tato výzva vyhotovena. Prvostupňový orgán ve stejné době věděl o tom, že se žalobkyně mohl dopustit více správních deliktů dle § 125f silničního zákona, a byl proto povinen o nich vést společné řízení a uložit za ně společnou pokutu. Jelikož tak neučinil, je nutné napadená rozhodnutí zrušit, aby žalovaný dostal šanci postupovat v souladu s § 125g odst. 2 a 3 silničního zákona.
22. K otázce viny žalobkyně namítla, že v řízení nebylo nijak prokázáno, že by předmětné vozidlo zastavilo na chodníku, neboť nebyl proveden jako důkaz příslušné rozhodnutí silničního úřadu, kterým by předmětná plocha byla zařazena do IV. kategorie pozemních komunikací jako chodník.
23. Prvostupňový orgán v tomto směru vyšel z fotografie a pasportu komunikací. Podle žalobkyně je zcela bez významu, jak tato plocha vypadá, či k čemu fakticky slouží, ale podstatný je právě její právní režim, tedy zda silniční úřad rozhodl o tom, že se jedná o chodník. Takové rozhodnutí přitom musí být provedeno jako důkaz. Pasport komunikací pak rovněž nemá žádnou relevanci, neboť se jedná o dokument vytvářený správcem komunikace, nikoliv silničním úřadem, a nemůže tedy nijak rozhodnutí silničního úřadu nahrazovat. Ani vizuálně se nejedná o klasický chodník, neboť má snížený obrubník, je značně široký, a i podle snímků z mapového serveru Mapy.cz slouží běžně k zastavení nebo stání vozidel.

24. Podle žalobkyně se prvostupňový orgán dopustil procesního pochybení spočívajícím v samotném zahájení řízení, neboť žalobkyně sdělila, kdo její vozidlo řídil, a to dne 22. 10. 2015. Prvostupňový orgán se ani nepokusil tohoto řidiče kontaktovat a vyzvat jej k podání vysvětlení, a tedy nepochybně nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a tedy nebyla splněna podmínka řízení. Je nepřezkoumatelné, pokud žalovaný uvádí, že žalobkyně totožnost řidiče nesdělila, což je však v rozporu se skutečností. K prokázání svého tvrzení žalobkyně navrhuje provést jako důkaz znalecký posudek znalcem z oboru IT (ICT), který ohledá elektronickou podatelnu a archiv došlých e-mailových zpráv správního orgánu.
25. Žalobkyně dále namítla, že potřebné náležitosti neměla ani výzva k úhradě určené částky, neboť neobsahovala úplný popis skutku. Z výzvy totiž nebylo patrné, zda údajné porušení pravidel mělo či nikoliv za následek dopravní nehodu, a žalobkyně tak na základě údajů ve výzvě nemohla dovodit, zda je výzva oprávněná. Obdobně nebylo z výzvy zřejmé ani to, jakým způsobem měl být chodník nebo stezka pro chodce užít (jízda či stání), přitom pouze za zastavení nebo stání by mohl žalovaný určenou částku požadovat. Konečně z popisu skutku ve výzvě nebylo patrné ani to, zda se jednalo o chodník, nebo o stezku pro chodce. Nebyla tak splněna ani podmínka řízení o správním deliktu dle § 125f silničního zákona.
26. Žalobkyně dále namítla, že prvostupňový správní orgán aplikoval rozhodnou právní úpravu retroaktivně a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Na jednu stranu se v prvostupňovém rozhodnutí uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného v době spáchání údajného správního deliktu, nicméně současně uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného do 19. 2. 2016. Ke spáchání správního deliktu mělo dojít dne 14. 7. 2015. Dne 31. 12. 2015 nabyl účinnosti zákon č. 268/2015 Sb., kterým byl silniční zákon novelizován. Dne 20. 2. 2016 nabyl účinnosti zákon č. 48/2016 Sb., kterým byl silniční zákon opět novelizován.
27. Z odůvodnění lze tedy dovodit, že žalovaný rozhodoval na základě znění zákona o silničním provozu ve znění novely č. 268/2015 Sb., neboť i tento zákon nabyl účinnosti před 20. 2. 2016, což je datum, které žalovaný v odůvodnění označuje jako den, kdy nabyla účinnosti první nezohledněná novela tohoto zákona. Současně však žalovaný v odůvodnění uvádí, že novější právní úpravu na případ žalobkyně neaplikoval.
28. Konečně žalobkyně namítla, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

IV. Vyjádření žalovaného

29. K jednotlivým žalobním bodům se žalovaný vyjádřil následovně. Žalovaný v první řadě uznal, že se při vyhotovení napadeného rozhodnutí dopustil chyby v psaní, kterou napravil opravným usnesením. Odůvodnění výše sankce považoval žalovaný za přezkoumatelné a dostatečné s tím, že poukázal na přítěžující okolnost (recidivu).
30. Stran námitek týkajících se nepřezkoumatelnosti odůvodnění prvostupňového či napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že vycházel ze spisového materiálu, ze kterého vyplývá, že k nehodě nedošlo. Žalobkyně tuto skutečnost v ani průběhu řízení

nenamítala. Chybný je názor žalobkyně, když se domnívá, že žalovaný musí prokazovat jím tvrzené skutečnosti a verze skutkového děje. Názor žalobkyně by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat žalovaný, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 9/2013 —35 ze dne 2. 5. 2013).

31. K vytýkaným nedostatkům stran posouzení přítomnosti materiálního znaku deliktu žalovaný uvedl, že se nezabýval materiálním znakem přestupku, protože řízení se týká správního deliktu. Ze stejného důvodu považuje žalovaný za zcela nedůvodnou námitku týkající se okolností spáchání přestupku. K námitce žalovaný uvádí, že v řízení o správním deliktu žalovaný nemusí zkoumat materiální znak přestupku, tedy společenskou nebezpečnost, když prvostupňový orgán v rozhodnutí uvedl, k jakému porušení došlo, tedy uvedl znaky přestupku (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2016, č. j. 8 As 156/2016-35). Formální stránka deliktu byla tedy naplněna.
32. Ve výroku rozhodnutí jsou uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu se týká výběru pokuty, není tedy důvod, aby bylo taktéž uvedeno ve výroku rozhodnutí. Odkaz na § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti, ale také dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dostačující (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2016, sp. zn. 6 As 208/2016). Ve výroku napadeného prvoinstančního rozhodnutí je přesně uvedeno místo, datum, čas, i druh spáchání (neoprávněné zastavení v rozporu s § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu).
33. Stran námitky týkající se nevedení společného řízení žalovaný uvedl, že žalobkyně mohla tuto námitku, kterou nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však neučinila. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Pokud se žalobkyně domnívala, že žalovaný v tomto ohledu jakkoli pochybil, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení.
34. Co se týká sporné právní kvalifikace místa, kde předmětné vozidlo stálo, jako chodníku, žalovaný uvedl, že je na správním úřadu, aby tvrdil, že daná komunikace je skutečně chodníkem, a aby pro toto tvrzení obstaral nezbytné důkazy. V první řadě je to doložení příslušného rozhodnutí o zařazení pozemní komunikace do této kategorie. V opačném případě je to dopravně-stavební úprava, účel, ke kterému toto místo slouží a příp. též dopravní značení. Rozhodnutí správního orgánu tedy není obligatorní podmínkou. Zcela dostačující je, že v obou případech je na základě fotografií znatelná odlišná dopravně-stavební úprava. Tuto skutečnost také žalobkyně během řízení nerozporoval.
35. K námitce, že byla žalobkyní na výzvu prvostupňového orgánu sdělena totožnost řidiče vozidla, žalovaný uvedl, že ze spisu nevyplývá, že žalobkyně sdělil údaje o

totožnosti řidiče vozidla. Žalobkyně pouze v odporu proti příkazu uvedl, že správnímu orgánu je totožnost řidiče dobře známa, a že účastník jako provozovatel autopůjčovny, má na všechny vozy nájemní smlouvy. Z této informace není možno žádným způsobem dovodit, že žalobkyně zaslala dne 22.10.2015 správnímu orgánu jakékoliv podání. Provedení dalších důkazů v tomto směřuje zcela nadbytečné.

36. Ve výzvě provozovateli vozidla je přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání (neoprávněné zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Pak je tedy (zprostředkovaně) dostatečně určité popsán i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.06.2016, č.j. 6 As 128/2015-35). Námitka žalobkyně, že pokud by nedošlo k zastavení na chodníku, ale pouze k jízdě po chodníku, například při objíždění, je zcela nedůvodná. Z fotodokumentace je zcela zřejmé, že vozidlo nebylo v pohybu, a že na chodníku parkovalo.
37. Žalovaný ukládal pokutu dle zákona účinného do 19. 2. 2016, což řádně zdůvodnil, když uvedl, že nová úprava není pro účastníka příznivější. Nová právní úprava měla za následek to, že se výše pokuty nestanovuje dle § 125c odst. 4, ale dle 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, přičemž v naprosto stejném rozpětí. Novelizace účinná ode dne 31. 12. 2015 se nijak nedotkla užitých ustanovení. Nedošlo tedy k porušení zásady zákazu retroaktivity a jedná se pouze o účelovou námitku, která nemá vliv na zákonost napadeného rozhodnutí.
38. Povinnost stanovená v ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona není v rozporu s Ústavou ČR. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V. Řízení před krajským soudem

39. Krajský soud nejprve posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
40. Dále krajský soud vyžádal správní spisy prvostupňového orgánu a žalovaného. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. V oznámení o přestupku ze dne 25. 9. 2015 je obsažen popis skutku, k němuž mělo dojít dne 14. 7. 2015 v 9:26 hod., kdy vozidlo tov. zn. Škoda RZ x neoprávněně užilo chodníku na ulici třída Kpt. Jaroše 4, Brno-Černá Pole. Byla připojena fotodokumentace vozidla. Výzvou ze dne 29. 9. 2015 byla žalobkyně jako provozovatelka vozidla vyzvána k úhradě určené částky ve výši 700 Kč s tím, že jednání mající znaky přestupku mělo spočívat v neoprávněném užití chodníku či stezky pro chodce. Ve spisu je dále založena tisková sestava z pasportu pozemních komunikací Statutárního města Brna, z níž plyne, že místo, na němž vozidlo bylo odstaveno, je vedeno jako „obrusná vrstva chodníku.“ Žalobkyně reagovala na příkaz ze dne 20. 3. 2017, jímž jí byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč a povinnost k úhradě náhrady nákladů ve výši 1000 Kč odporem ze dne 3. 4. 2017, v němž žalobkyně mj. namítla, že ve stejném období se projednával další správní delikt

vedený pod sp. zn. ODSČ-32108/16, a proto měly být správní delikty projednány ve společném řízení. Následně v řízení bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, o němž byla žalobkyně vyrozuměna, a následně došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí, proti němuž žalobkyně podala blanketní odvolání, které ani na výzvu nebylo žalobkyní doplněno.

41. Krajský soud nařídil ve věci ústní jednání, které se uskutečnilo dne 29. 1. 2019 za účasti zástupce žalobkyně a zástupkyně žalovaného. Při jednání krajský soud vyslechl přednes procesních podání obou stran a konstatoval obsah správního spisu. Dále provedl důkaz tiskovou sestavou zobrazující místo spáchání jednání majícího znaky přestupku, pořízenou z veřejně dostupných mapových podkladů (www.mapy.cz). Dále provedl důkaz předloženými kopiemi výzev provozovateli vozidla k úhradě určené částky, a to konkrétně výzvou ze dne 20. 5. 2015 (datum je ručně přeškrtnuto a uveden den 25. 5. 2015) týkající se skutku ze dne 9. 3. 2015 v 12:42 hod. v Brně na pozemní komunikaci ulici Kpt. Jaroše 10, Brno-Černá Pole vozidlem RZ: x spočívajícího v porušení povinnosti vyplývající ze zákazové značky Zákaz stání B29, a dále výzvou ze dne 8. 7. 2015 týkající se skutku ze dne 8. 7. 2015 v 22:49 hod. na ulici Laštůvkova 55, Brno-Bystřec vozidlem RZ x, který měl být spáchán tím, že nebyla dodržena povinnost vyplývající z dopravní značky „Zóna s dopravním omezením“ (č. IP 25a), kde platí zákaz stání.
42. Krajský soud vyslechl vyjádření stran k provedení dokazování a následně odročil jednání za účelem vyžádání dalších důkazů, a to na den 26. 2. 2019. Žalobkyni uložil povinnost, aby ve lhůtě 14 dnů předložila soudu k uvedené sp. zn. text podání ze dne 22. 10. 2015, které mělo být zasláno prvostupňovému orgánu a v němž měla být sdělena totožnost řidiče vozidla, včetně potvrzení elektronické podatelny prvostupňového orgánu o přijetí této zprávy. Dále žalobkyni uložil, aby předložila v téže lhůtě případná rozhodnutí k doloženým výzvám prvostupňového orgánu k uhrazení určené částky ke skutkům ze dne 9. 3. 2015 a ze dne 8. 7. 2015. Konečně uložil žalovanému, aby soudu předložil správní spisy Magistrátu města Brna týkající se řízení vedených pod sp. zn. ODSČ-32108/16-SOB/V, 5850/ODSC/MMB/0193582/2015 a 5850/ODSC/0353820/2015.
43. Dále krajský soud vyžádal od prvostupňového orgánu, lustraci archivu elektronické podatelny úřadu k datu 22. 10. 2015 s cílem prověřit, zda skutečně bylo či nebylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno označené sdělení žalobkyně o totožnosti řidiče vozidla.
44. Ústní jednání pokračovalo dne 26. 2. 2019 v neomluvené nepřítomnosti zástupce žalobkyně a za přítomnosti zástupkyně žalovaného. Při tomto jednání krajský soud provedl dokazování sdělení prvostupňového orgánu ze dne 6. 2. 2019 a jeho přílohami, konkrétně podáním zástupce žalobkyně ze dne 22. 10. 2015, v němž je uvedeno, že řidičem vozidla byl pan L. H. N., zaměstnanec společnosti O. V. s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti Dále byla připojena plná moc udělená žalobkyní společnosti O. V. s.r.o. Podle připojeného protokolu o výsledku následné kontroly platnosti certifikátů však tato zpráva byla opatřena neplatným elektronickým podpisem (podpisový certifikát není kvalifikovaný). Dále bylo konstatováno sdělení zástupce žalobkyně ze dne 12. 2. 2019, a byl proveden důkaz jeho přílohami -

printscreenem z e-mailové schránky zástupce žalobkyně O. v., s.r.o. a textem zaslaného sdělení, které je shodné s textem sdělení předloženým prvostupňovým orgánem.

45. Dále krajský soud konstatoval obsah předložených správních spisů prvostupňového orgánu týkajících se dalších skutků žalobkyně, a to spis 1) sp. zn. ODSČ-32108/15 a 2) sp. zn. ODSČ-32110/16-FIL/V.
46. Ze spisu sp. zn. ODSČ-32108/15 vyplývá, že se jednalo o stejného provozovatele vozidla a skutek měl spočívat v parkování na ulici Kpt. Jaroše 10, Brno-Černá Pole, dne 9. 3. 2015 12:42 hod. Žalobkyni byla v této věci zaslána výzva ze dne 20. 5. 2015, na kterou žalobkyně odpověděla sdělením ze dne 9. 6. 2015, v němž uvedla jako řidiče vozidla osobu, o níž se ukázalo, že zemřela. Řízení bylo v této věci zahájeno oznámením o zahájení správního řízení ze dne 29. 2. 2016. Prvostupňový orgán ve věci vydal rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 22. 3. 2016, č.j. ODSČ-32108/16-20, sp. zn. ODSČ-32108/16-SOB/V, které nabylo právní moci dne 12. 4. 2016 a jímž byla žalobkyni uložena pokuta 1500 Kč a uložena náhrada nákladů řízení 1000 Kč. Skutek byl kvalifikován jako správní delikt provozovatele ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu (sazba 1500 – 2500 Kč).
47. Ze spisu sp. zn. ODSČ-32110/16-FIL/V vyplývá, že se jednalo o řízení vedené se stejným provozovatelem vozidla a týkalo se dvou skutků 1) ze dne 21. 5. 2015 a 2) ze dne 8. 7. 2015. První skutek spočíval v parkování na ulici Kpt. Jaroše 10, Brno-Černá Pole, vozidlo RZ dne 21. 5. 2015 12:42 hod., a druhý v parkování na ulici Laštůvkova 55, Brno-Bystrc, vozidlo RZ dne 8. 7. 2015 22:49 hod. (porušení zákazu stání – zóna s dopravním omezením). K prvnímu skutku se vztahuje výzva prvostupňového orgánu k úhradě určené částky ze dne 6. 8. 2015, na kterou žalobkyně sdělila totožnost řidiče, jímž měl být pan L. H. N. Ke druhému skutku se váže výzva prvostupňového orgánu ze dne 25. 9. 2015, na kterou žalobkyně rovněž sdělila totožnost řidiče – L. H. N. Řízení v těchto věcech však bylo zastaveno usnesením ze dne 27. 10. 2016, neboť na základě předložené fotodokumentace nebylo možno prokázat zastavení či stání předmětného vozidla.
48. Krajský soud vyslechl vyjádření stran k provedenímu dokazování a ke zbývajícím návrhům na provedení dokazování (znalecký posudek na elektronickou podatelnu a spisovou službu správního orgánu za účelem ověření, zda správnímu orgánu bylo doručeno sdělení řidiče žalobkyně navrhovaný žalobkyní ve sdělení ze dne 12. 2. 2019. Následně tyto důkazní návrhy zamítl jako nadbytečné a po vyslechnutí konečného návrhu žalovaného přikročil k vyhlášení rozsudku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

49. Žaloba je **důvodná**.
50. Vzhledem k tomu, že krajský soud shledal důvodnost žaloby pouze v námitkách týkajících se přezkoumatelnosti a zákonnosti stanovení výše sankce, věnoval pozornost v odůvodnění postupně všem vzneseným žalobním bodům.
51. Úvodem krajský soud podotýká, že nepovažoval za nutné předkládat k námitkám žalobkyně věc Ústavnímu soudu ČR k posouzení ústavnosti § 10 odst. 3 zákona o

silničním provozu, neboť ústavnost tohoto právního pravidla byla přezkoumána v jiném řízení. Ústavní soud ČR pak v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (publ. pod č. 116/2018 Sb.) protiústavnost předmětné právní úpravy neshledal. Krajský soud na jeho závěry pro stručnost odkazuje.

52. V prvním žalobním bodě namítala žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jejich šablonovitý charakter a chybějící individualizaci. Krajský soud se s tímto názorem neztotožňuje, byť připouští, že zejm. napadené rozhodnutí skutečně určité prvky šablonovitosti vykazuje. Užívání typových odstavců ve správních rozhodnutích či snad určitých šablon nemůže být samo o sobě důvodem pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pokud je rozhodnutí vystavěno na správně zjištěném skutkovém stavu dokumentovaném ve správním spisu. V posuzované věci bylo prvostupňové rozhodnutí vystavěno na podrobném popisu skutku, jeho kvalifikaci i hodnotících úvahách. Jelikož na správní řízení je třeba nahlížet jako na jeden celek (tzv. princip jednoty správního řízení), a proto pokud odvolací rozhodnutí pouze potvrdí provedené úvahy prvostupňového orgánu, nelze to považovat za vadu způsobující nepřezkoumatelnost. Co se týká námitek směřujících k přezkoumatelnosti určení výše sankce, je jim věnována pozornost dále (viz body 66 a násl. odůvodnění tohoto rozsudku).
53. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a dále také vady výroku prvostupňového rozhodnutí. Pojem zastavení podle zákona o silničním provozu sice nebyl vyložen blíže v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí, ale v prvostupňovém rozhodnutí je obsažen odkaz na ustanovení §53 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož platí, že *„Jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.“* Podle názoru krajského soudu nebylo ve správním řízení namítáno, že by předmětné vozidlo, jehož je žalobkyně provozovatelem, na označeném místě nestálo. Nebylo tedy třeba za účelem kvalifikace protiprávního stavu podrobněji vykládat pojem zastavení či stání vozidla, které jsou vymezeny v ustanovení § 2 zákona o silničním provozu. Pokud žalobkyně dále namítá nevyhodnocení konkrétních okolností (doba zastavení, omezení či ohrožení ostatních účastníků silničního provozu či míra záboru chodníku atd.), má krajský soud za to, že tyto okolnosti protiprávního stavu vyplývají zčásti z fotodokumentace, a zčásti jsou pro posouzení otázky viny ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla irelevantní. Co se týká odůvodnění materiálního znaku předmětného správního deliktu, ten byl dostatečně zkoumán v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
54. Stran namítaného temporálního vymezení aplikované právní úpravy ve výroku prvostupňového rozhodnutí krajský soud usoudil následovně. Prvostupňový orgán ve výrokové větě skutečně uvádí, že postupoval podle znění právní úpravy obsažené v ustanovení „§ 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016“. Je zcela zřejmé, že pro hmotněprávní kvalifikaci skutku byla rozhodná právní úprava účinná ke dni 14. 7. 2015. Prvostupňový orgán při temporálním vymezení data účinné právní úpravy vycházel evidentně z rozmezí jednotlivých novelizací zákona č. 361/2000 Sb., kdy právě k datu 19. 2. 2016 nabyla účinnosti novela zákonem č. 48/2016 Sb. V mezidobí mezi spácháním skutku a datem 19. 2. 2016 nabyla účinnosti novela zákonem č. 268/2015 Sb., která se však ustanovení § 125f zákona o silničním provozu

ani § 10 či § 53 odst. 2 téhož zákona nijak nedotkla. Lze tedy uzavřít, že jakkoliv temporální vymezení aplikované právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu nebylo zcela přesné, právní úprava rozhodná pro kvalifikaci skutku se do data 19. 2. 2016 nijak nezměnila, přičemž žalobkyně to ani netvrdila. Za této situace jde o námitku zjevně účelovou a nedůvodnou.

55. Ohledně namítaných vad výroku prvostupňového rozhodnutí, krajský soud k tomu uvádí, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje vše, co je v souladu se zákonnou úpravou obsaženou v § 68 odst. 2 správního řádu a v souladu s ustálenou judikaturou, je zřejmá kvalifikace porušení primární povinnosti (§ 10 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu), jakož i sankční část normy (§ 125f odst. 1, § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu). Odkaz na konkrétní odstavec § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je obsažen v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, což je v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů dostačující.
56. Pokud žalobkyně zpochybnila skutkovou větu výroku prvostupňového rozhodnutí, krajský soud jí rovněž nepřisvědčil. Popis skutku, v němž se výslovně uvádí čas zjištění protiprávního stavu, místo, i způsob, jakým byl zákon porušen (neoprávněným zastavením označeného vozidla identifikovaného registrační i tovární značkou) je zcela dostatečný, jakkoliv by bylo možno uvažovat o podrobnějším vyjádření. Krajský soud připouští, že popis skutku není zcela shodný jako popis skutku uvedený ve výzvě k úhradě určené částky ze dne 29. 9. 2015, avšak to nepovažuje za vadu řízení, neboť popis skutku je možno ve správním řízení precizovat, což je naopak žádoucí postup správního orgánu. Navíc výzvu k úhradě určené částky lze považovat v podstatě za výzvu k podání vysvětlení, avšak nikoliv za oznámení o zahájení správního řízení (resp. příkaz), kde již by měl popis skutku být v zásadě shodný s popisem skutku obsaženým v konečném rozhodnutí o vině a uložené sankci, což bylo v předmětné věci naplněno. Z komplexního pohledu tedy krajský soud neshledal namítané vady ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
57. K námitce žalobkyně zpochybňující zachování principu nezaměnitelnosti skutku z hlediska jeho vymezení ve výzvě k úhradě určené částky ze dne 29. 9. 2015 krajský soud uvádí, že popis skutku odpovídá zjištěním obsaženým v oznámení o přestupku, alternativní vyjádření „chodníku nebo stezky pro chodce“ není šťastné, ale vzhledem k okolnostem případu nezpůsobuje zaměnitelnost skutku za jiný.
58. Co se týká samotného kvalifikačního problému, zda se jednalo či nejednalo o chodník, krajský soud uvádí, že žalobkyně v tomto ohledu případně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2008, č.j. 2 As 48/2008 – 58, který se týkal otázky, podle jakých kritérií lze pozemní komunikaci kvalifikovat jako chodník. Skutkově se v tomto případě jednalo o situaci, kdy bylo prokázáno, že předmětný pozemek je podle výpisu z katastru nemovitostí využíván jako společný dvůr, nikoliv jako komunikace. Nejvyšší správní soud dospěl v této věci k závěru, že údaje z katastru nemovitostí sice nejsou určující pro hodnocení toho, zda se jedná o komunikaci (a pokud ano, o jaký typ) z hlediska zákona o pozemních komunikacích, avšak závěry správního orgánu o tom, že se skutečně jedná o chodník, musí být zcela jednoznačné a přesvědčivé.

59. V předmětné věci žalovaný vycházel z toho, že podle pasportu pozemních komunikací Statutárního města Brna se o chodník z funkčního hlediska jedná, což potvrzuje i fotodokumentace. Samotná skutečnost, že asfaltová vrstva chodníku má snížený obrubník, ještě sama o sobě neimplikuje právní dovolenost příp. parkování v tomto prostoru. To musí být dovoleno příslušnou dopravní značkou. Žalobkyně navíc tuto otázku ve správním řízení nerozporovala, a tudíž nevznikla potřeba podrobnějšího odůvodnění tohoto problému. Krajský soud má za to, že prvostupňový orgán vycházel z podloženého závěru, že předmětné vozidlo stálo na ulici Kpt. Jaroše na chodníku, a proto nepovažuje tuto námitku za důvodnou.
60. Ohledně námitek týkající se podmínek pro vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, tedy zda žalobkyně sdělila na výzvu prvostupňového orgánu totožnost řidiče vozidla, krajský soud uvádí následující. Podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) a b) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Podmínkou pro zahájení správního řízení vůči provozovateli vozidla tedy bylo vyčerpání postupu ke zjištění identifikace řidiče vozidla, s nímž by mohlo být vedeno přestupkové řízení.
61. V předmětné věci správní spis prvostupňového orgánu neobsahoval žádné sdělení ze dne 22. 10. 2015, jímž mělo být sděleno prvostupňovému orgánu, kdo byl řidičem vozidla. Nicméně žalobkyně k této skutkové otázce nabídla soudu důkazní prostředky s tím, že tvrdila, jakým způsobem bylo označené sdělení zasláno prvostupňovému orgánu. Krajský soud uvedeným návrhům na dokazování vyhověl a zároveň také vyžádal vyjádření prvostupňového orgánu k tomuto tvrzení. Z doplnění dokazování podle názoru krajského soudu zcela jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně skutečně zaslala prvostupňovému orgánu prostřednictvím svého zástupce e-mail se sdělením údajů o osobě řidiče vozidla dne 22. 10. 2015, v němž bylo uvedeno, že řidičem vozidla byl pan L. H. N., zaměstnanec společnosti s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Tento e-mail nebyl opatřen platným zaručeným elektronickým podpisem, protože došlo k tomu, že z e-podatelna prvostupňového orgánu nepřijala tento dokument k dalšímu zpracování. Proto se toto sdělení nedostalo do správního spisu.
62. Krajský soud tuto procesní situaci vyhodnotil následovně. Prvostupňový správní orgán se dopustil pochybení při zpracování elektronického podání žalobkyně, pokud formálně neakceptoval podání bez uznávaného elektronického podpisu a nezaložil je do správního spisu. Je nesporně povinností správních orgánů zajistit obsluhu elektronických podatelen takovým způsobem, aby podání doručovaná prostřednictvím veřejné datové sítě byla v souladu s ustanovením příslušných právních předpisů přijata, zpracována a předána odpovědným pracovníkům daného správního orgánu (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 10. 2010, č.j. 15 Ca 106/2009-39, dále zejm. rozsudek Krajského soudu v Brně 7. 3. 2017, č. j. 33 A 36/2015-49, přístupné na www.nssoud.cz).

63. K tomu krajský soud připomíná, že zákon v ustanovení vyžaduje písemnou formu odpovědi na výzvu (§ 126h odst. 6 zákona o silničním provozu), o čemž musí být provozovatel vozidla ve výzvě k úhradě určené částky poučen. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Je zřejmé, že zaslané sdělení ze dne 22. 10. 2015 nemělo všechny potřebné formální a nakonec ani materiální náležitosti (chybělo datum narození), a nebylo následně žalobkyní doplněno. Podle názoru krajského soudu však zákonná úprava nevylučuje neformální písemné sdělení, s nímž může správní orgán pracovat dále, příp. vyzvat provozovatele vozidla k doplnění chybějících náležitostí. Vzhledem k tomu, že nejde o podání charakteru žádosti či opravného prostředku, je na místě na ně nahlížet méně formálně. V předmětném řízení tedy chybným postupem e-podatelný prvostupňového orgánu se prokazatelně zaslané sdělení o totožnosti řidiče ze dne 22. 10. 2015 nedostalo k oprávněné úřední osobě. Z formálního hlediska tedy postup prvostupňového orgánu nebyl prostý pochybení a v tomto ohledu krajský soud přisvědčil žalobci.
64. Na druhé straně je pravdou, že sdělené údaje o osobě L. H. N., která měla být řidičem vozidla, jsou zcela zjevně projevem obstrukční snahy žalobkyně o zmaření účelu řízení, neboť jak je krajskému soudu známo z rozhodovací činnosti a vyplývá to i z předloženého správního spisu spis MMB sp. zn. ODSČ-32110/16-FIL/V v jiné obdobné věci téže žalobkyně, tato osoba byla uváděna opakovaně jako řidič vozidla (viz k tomu dále kupř. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10.04.2018, č. j. 19 A 35/2017 – 46). V tomto světle tedy uvedené procesní pochybení nebylo pouze důsledkem nesprávného postupu prvostupňového orgánu, ale také procesní taktiky žalobkyně. V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů v těchto věcech má krajský soud za to, že v takových případech je třeba na podobná formální pochybení správních orgánů nahlížet méně přísně. Nehledě na to, že žalobkyni jako profesionálně zběhlé osobě v tomto typu činnosti muselo být zřejmé, že její sdělení o totožnosti řidiče vozidla ze dne 22. 10. 2015 nemělo všechny potřebné formální a materiální náležitosti.
65. V předmětné věci je rozhodující, že i kdyby se informace o osobě řidiče vozidla dostala k oprávněné úřední osobě, na postupu prvostupňového orgánu by to zcela zřejmě nic nezměnilo. Jelikož se jednalo o osobu známou z úřední činnosti jako obvykle uváděný řidič vozidla, nebyly by naplněny podmínky pro zahájení přestupkového řízení a řízení o správním deliktu provozovatele vozidla by bylo nepochybně stejně zahájeno. Princip subsidiarity řízení o správním deliktu provozovatele tedy nebyl porušen, neboť prvostupňový orgán by zcela zřejmě postupoval shodně i v případě, že by mu byl text sdělení ze dne 22. 10. 2015 dodán do správního spisu, a zjištěné pochybení prvostupňového orgánu tak mělo pouze formální rozměr a podmínky pro zahájení řízení z materiálního pohledu byly zachovány.
66. Konečně se krajský soud zabýval i druhým okruhem námitek, které směřovaly k tomu, že prvostupňový orgán i žalovaný nepřezkoumatelně a nezákonně určily výši uložené pokuty. V první řadě krajský soud podotýká, že musel přitakat žalobkyni v tom, že napadené rozhodnutí trpělo chybou, neboť pracovalo s údajem o uložené pokutě ve výši 1500 Kč, ačkoliv ve skutečnosti byla uložena ve výši 2000 Kč. Jakkoliv na jednom místě (v narační části) byl nesprávný údaj opraven na základě opravného usnesení žalovaného ze dne 17. 10. 2017 a které se týká výslovně pouze prvního

odstavce odůvodnění napadeného rozhodnutí, i po právní moci opravného usnesení zůstalo nesprávně uvedeno v hodnotící části odůvodnění, že pokuta ve výši „1500 Kč“ je žalovaným považována za uloženou na dolní hranici zákonného rozpětí a za přiměřenou a dostatečnou.

67. Na tomto místě se krajský soud ztotožňuje s tím, že se již o pouhou chybu v psaní nejednalo, neboť hodnotící úvaha žalovaného byla opřena o nesprávný údaj. I vzhledem k rozpětí zákonného rozpětí sankce (1500 – 2500 Kč) se nejedná o marginální rozdíl. Krajský soud k tomu odkazuje i na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, která možnost opravy obdobných vad správních rozhodnutí jako chyb v psaní a počtech vnímá restriktivně (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č.j. 8 Azs 226/2018-39). Napadené rozhodnutí je tedy v tomto ohledu nepřezkoumatelné, neboť žalovaný v kontextu hodnocení přiměřenosti výše uložené sankce vycházel z nesprávné částky, která neodpovídá obsahu správního spisu (resp. prvostupňovému rozhodnutí).
68. Vzhledem k tomu, že žalobkyně namítla i nesprávnost vyměření pokuty s ohledem na tvrzený souběh správních deliktů, k nimž mělo dojít rozhodné době, zabýval se krajský soud i touto otázkou. Vyžádal k tomu správní spisy prvostupňového orgánu týkající se výzev k úhradě určené částky, které se týkaly skutků žalobkyně datovaných dnem 9. 3. 2015 (řízení vedeno pod sp. zn. ODSČ-32108/15) a dalších dvou skutků ze dne 21. 5. 2015 a ze dne 8. 7. 2015 (řízení vedeno pod sp. zn. ODSČ-32110/16-FR/V). Na zákonost rozhodování prvostupňového orgánu a potažmo i žalovaného o uložení výše sankce z hlediska možného souběhu mohl mít vliv pouze skutek spáchaný dne 9. 3. 2015, neboť ve druhém zmiňovaném řízení nebylo vydáno rozhodnutí ve věci a řízení bylo zastaveno.
69. Jak je ze správních spisů patrné, ve věci skutků žalobkyně spáchaných dne 9. 3. 2015 a dne 14. 7. 2015 (předmětná věc) nebylo skutečně vedeno společné řízení. Z porovnání dat zahájení správního řízení dále plyne, že řízení vedené pod sp. zn. ODSČ-32108/15 bylo sice pravomocně ukončeno dříve, než předmětné správní řízení bylo vůbec zahájeno, nicméně oba skutky se udály v časově nepříliš vzdálené době (9. 3. 2015 a 14. 7. 2015), měly tutéž právní kvalifikaci a prvostupňový orgán o nich zcela prokazatelně věděl v téže době.
70. Podle ustanovení § 125g odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí platilo, že dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný. Z komentářového výkladu k těmto ustanovením vyplývá, že na rozdíl od úpravy pro společné řízení o více přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, obsažené v zákoně o přestupcích, se v případě správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f neuplatní žádné omezení maximální doby mezi spácháním jednotlivých správních deliktů. Jelikož se v daném případě nejedná o přestupky a nelze tedy použít ustanovení o ukládání sankcí za více přestupků ve společném řízení podle zákona o

přestupcích, stanoví se zde pro tyto případy výslovná úprava, která ovšem vychází z podobných principů, jež se uplatňují i v přestupkovém řízení.

71. Nejvyšší správní soud nicméně ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že samotné neprojednání sbíhajících přestupků ve společném řízení nelze bez dalšího považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, neboť tato ustanovení jsou pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění principu absorpce trestních sazeb (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2014, č. j. 6 As 74/2013 - 22). O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, se může jednat až v případě, kdy se žalovaný na základě porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu dopustí zároveň ještě jiného zásahu do práv účastníka řízení, jako například uložení trestu v rozporu se zásadou absorpce.
72. Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobkyně by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62). V posuzované věci však z navazujícího rozhodnutí (rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. JMK 82688/2017), není takové uplatnění zásad patrné, neboť žalovaný nikterak nezohlednil při rozhodování o uložení trestu a povinnosti uhradit náklady řízení spáchání více správních deliktů žalobkyní.
73. Krajský soud navíc zdůrazňuje, že zde nejde o situaci, kdy by námitka porušení zásady absorpce byla uplatněna až v soudním řízení. Již v odporu ze dne 3. 4. 2017 žalobkyně upozornila na již proběhlé (a pravomocně skončené) řízení a uloženou pokutu. Přesto však prvostupňový správní orgán ani žalovaný předcházející řízení nezohlednily a výše pokuty tak celkově přesáhla horní hranici sazby sankční části aplikované skutkové podstaty (§ 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 125f odst. 1, § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu), která činí 2500 Kč, což by se ve společném řízení stát nemohlo.
74. Navíc žalovaný uložení pokuty v uvedené výši řádně nezduvodnil, přičemž zdůvodnění obsažené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nelze považovat za zákonné a správné, neboť prvostupňový orgán poukázal na to, že ve vztahu ke skutku ze dne 9. 3. 2015 se jednalo o recidivu, a to přesto, že rozhodnutí o vině v této dřívější věci nabylo právní moci dne 12. 4. 2016 a k předmětnému skutku došlo dne 14. 7. 2015.
75. Podle názoru krajského soudu tedy popsané vady řízení způsobily, že prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí trpí nezákonností co do způsobu vyměření uložené sankce, což má za následek zrušení napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a), c) s.ř.s.). Obdobně krajský soud poukazuje i na rozsudky zdejšího soudu ve věcech sp. zn. 73 A 8/2017 a 73 A 14/2017.

VI. Závěr a náhrada nákladů

76. V dalším řízení tak bude žalovaný povinen v novém rozhodnutí znovu vyhodnotit otázku výše uložené pokuty, a to v souladu se závaznými závěry krajského soudu obsaženými v tomto rozsudku. Zároveň krajský soud upozorňuje, že v dané situaci přichází zjevně v úvahu aplikace § 44 zákona č. 250/2016 Sb., jímž lze dosáhnout snížení pokuty pod dolní hranici zákonné sazby a tím tak realizovat zásadu absorpce.
77. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl tak, že přiznal žalobkyni částečnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, a to v poměrné výši jedné poloviny, neboť žalobkyně byla se svou žalobou proti napadenému rozhodnutí úspěšná pouze v rozsahu uložení sankce za předmětný správní delikt. Zároveň krajský soud neshledal, že by vady napadeného rozhodnutí, pro něž bylo zrušeno, byly výsledkem zneužívání práva ze strany žalobkyně či jejího zástupce.
78. Náklady řízení činí částku soudního poplatku (3000 Kč) a dále náklady právního zastoupení advokátem, které krajský soud vyčíslil podle advokátního tarifu na tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba ze dne 22. 8. 2017 a účast zástupce žalobkyně na jednání soudu dne 29. 1. 2019) v sazbě 3100 Kč za jeden úkon, tedy celkem 9300 Kč. Dále na nákladech právního zastoupení přísluší ke každému úkonu náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč na jeden úkon právní služby, tj. 900 Kč. Náklady cestovného k jednání soudu si zástupce žalobkyně neuplatnil, a proto mu krajský soud žádné nepřiznal. Celkem činí přiznané náklady právního zastoupení po 10 200 Kč bez DPH, tedy v poloviční výši 5100 Kč. Zástupce žalobkyně soudu doložil, že je plátcem DPH, a proto soud zvýšil náhradu nákladů právního zastoupení o částku připadající na tuto daň, tedy celkem 6171 Kč vč. DPH. K tomu soud připočetl polovinu soudního poplatku ve výši 1500 Kč a dospěl k tomu, že žalobkyni přísluší náhrada nákladů řízení ve výši 7671 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. února 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

